
Lucie Davídková: raft, Ježíš a marmeláda

Lucie Davídková: raft, Ježíš a marmeláda

Raftingu se věnuje od dvanácti let. Se svým ženským týmem sjíždí evropské i světové divoké řeky, v květnu se díky mistrovství Evropy podívala do Gruzie, v srpnu se účastnila světového poháru v provincii Kuej-lin v Číně. Jakmile Lucie Davídková z Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy prozradí účastníkům závodu, co dělá, když není na vodě, je z toho pozdvižení. Jádrem jejího výzkumu je totiž historická postava Ježíše Krista a úloha, kterou sehrála paměť při vytváření evangelijních narativů. A pokud Lucie zrovna nesjíždí řeky nebo nebádá v evangeliích, vaří marmelády a pečie sušenky pro svou malou firmu.

Jste háček, nebo zadák?

Jezdím obojí, poslední dobou jsem ale častěji na háčku. To mě baví víc.

Proč?

Když je člověk zadákem, řídí celou loď, ale je to právě háček, kdo musí loď nasměrovat na centimetry přesně, třeba když se jede do branky.

Kolik členů má posádka raftu?

Existují dvě kategorie: v týmu jsou buď čtyři osoby, nebo šest. Ve čtyřech se raft začal jezdit hlavně u nás, zatímco ve světě se jezdilo spíše v šesti. V zahraničí mají divočejší řeky, takže pro čtyřčlennou posádku na malém raftu je to dost těžké. Situace se ale v posledních letech změnila. U nás se začalo jezdit v šesti, protože se musíme kvalifikovat na zahraniční závody, a v zahraničí jsou vidět už i závody čtyřčlenných posádek.

Jak vypadá takový závod na raftu?

Domácí a zahraniční závody se dost liší. Když se jede u nás, začíná závod sjezdy, které startují nejčastěji na jaře, protože je hodně vody. Jezdí se přírodní úsek dlouhý asi šest kilometrů, celý sjezd trvá kolem půl hodiny. U nás se obvykle sjíždí Kamenice, Labe nebo Čertovy proudy pod Lipnem. V létě jsou pak slalomy a krátké sprinty, ty jsou totožné s trasami kajakářů, jen my máme pro slalom větší branky.

V zahraničí se jezdí všechno najednou během tří nebo čtyř dní. Specifikem je takzvaný head to head, což je vyřazovací závod. Dvě lodě startují současně, a kdo dojede první, postupuje.

Jde při závodu o rychlost, nebo o taktiku?

O obojí, hlavní je asi rychlost, ale na divoké vodě je taktika velmi důležitá. Musíme najít nejlepší stopu.

Jak si stojíte v žebříčcích?

V Česku se náš tým pohybuje většinou okolo druhého nebo třetího místa. Do reprezentace na mistrovství světa jezdí nejlepší posádka, na mistrovství Evropy jezdí první dvě nejlepší. Náš tým byl na mistrovství Evropy, kde jsme se ve slalomu a sjezdu umístily třetí. Celkově jsme vybojovaly čtvrté místo.

V srpnu jste se účastnily světového poháru v Číně na řece Wu-pchaj. Jaké to bylo?

Byl to zároveň fascinující i odstrašující zážitek. Čína je krásná země, místní se o nás neuvěřitelně dobře starali, vše bylo nádherně připraveno. Na druhou stranu to ale občas působilo dost uměle. Třeba zahájení bylo opravdu velkolepé, skoro jako bychom s děvčaty přijely na olympiádu, ale bylo evidentní, že ne všichni diváci tam jsou dobrovolně. Ta obrovská masa lidí působila až pitoreskně, myslím, že normálně by tam nebyli.

Jaká byla voda?

Nejvíc jsme si v Číně užily sjezd. Bezprostředně před závodem byly v provincii Kuej-lin záplavy a chvíli hrozilo, že se závod nepojede. Když jsme se doma dívaly na fotky řeky, vypadala klidně, normální kaňon, sem tam nějaký sešup nebo vlnka. Kvůli povodni byla ale voda asi o metr výš a řeka byla opravdu divoká. Sjezd trval skoro hodinu, ke konci to ale byl volej, což je po čtyřiceti pěti minutách sjezdu dost síla. Navíc bylo neuvěřitelné vedro.

Studujete dopředu snímky řek, které vás čekají?

Cesta se nedá z fotek přesně nastudovat, ale je nutné alespoň přibližně vědět, jaký charakter řeka má. Snažíme se snímek vždy srovnat s nějakou řekou u nás nebo třeba v Rakousku a trénink tomu přizpůsobit a jet si to vyzkoušet.

Jak trénujete?

V ženském týmu je to složitější. Všem je nám kolem třicítky a musíme brát ohled na děti. Tým se mění, občas někdo trénink na rok přeruší. Trénujeme proto nejvíc individuálně, přes zimu ale na vodu nechodíme. Dřív ano, trénovaly jsme, dokud řeka nezamrzla. Teď už dáváme přednost zdraví.

Zdá se mi to jako dost nebezpečná zábava, hlavně v zahraničí...

I v Čechách.

Už jste měly nějakou krizovou situaci?

Těch už bylo hodně. Nejhorší to ale bylo jednou právě na Čertových proudech. To je nejnebezpečnější místo u nás. Pouští se jen jednou za rok, když se vypouští Lipno. Tam jsem se koupala minimálně dvakrát, jednou jsem už vážně polykala andělíčky, ale záchranáři mě včas vytáhli.

Co na to máma?

Já jí to neříkám.

Zmínila jste andělíčky. Jak vlastně jde dohromady studium teologie a raft?

Když někomu na závodech řeknu, co dělám, je vždycky hrozně překvapený. Lidé čekají, že budu studovat FTVS. Mně to ale přijde jako skvělá kombinace. Člověk potřebuje trénovat nejen tělo, ale taky ducha.

O čem je váš výzkum?

Tématem mé disertační práce je historická postava Ježíše Krista, a to jak z pohledu systematické teologie, tak z pohledu biblistiky. Porovnávám tyto dva přístupy za pomoci takzvaného memory approach, tedy metodologií, která vychází z memory studies. V humanitních vědách to není nic nového, ale v biblistice jde o poměrně nový přístup. Snažím se přijít na to, jakou roli hrála paměť při utváření evangelijních narativů.

Na svém výzkumu spolupracujete s Thomasem Hatinou z Trinity Western University. Nechystáte se do Kanady?

Thomas Hatina je hostujícím profesorem na HTF UK. K němu do Kanady se zatím nechystám, Trinity Western University je soukromá škola a v současnosti by pro mě byl takový pobyt finančně neúnosný. Asi by bylo možné získat stipendium, ale nedávno jsem se vdala, tak se mi teď nechce odjíždět na delší dobu. Letos jsem byla měsíc ve Vídni, loni v Berlíně, právě se chystám na tři měsíce do Regensburgu.

Jezdíte ještě na dovolenou na vodu?

Loni jsme nebyli, ale předloni jsme byli v Rakousku na barakách. Klasicky na vodu ve smyslu s partou na Vltavu bych nechtěla, ale Rakousko je už trochu divočejší.

Takže voda zůstává vaším největším koníčkem?

Ještě mě baví vaření. Mám malou firmu na výrobu džemů a sušenek, dělám taky drobný catering, jezdím po jarmarcích. Po tom, co jsem se přistěhovala k manželovi do domu, jsem pořád zavařovala marmelády, chtěla jsem zpracovat, co vyrostlo na zahradě. Pak už jsme jich ale měli tolik, že jsem je začala rozdávat v rodině, až nakonec někdo navrhl, že bych je měla prodávat. A tak jsem to zkusila.